

Stációk

Az egyetemi színpad bemutatója

„Szabálytalan és kíméletlen előadás, rendhagyó színházati produkálni — rendhagyó és szokatlan formai és hatásközökkel — támadni a közönyt, az unatkozó bársonyszékes „műveltezt”, a passzív kívülmaradás színházi és színházon kívüli, társadalmi formái ellen” — fogalmazta meg az Egyetemi Színpad ez évi utolsó bemutatójának célját Paál István rendező.

Ez a törekvés kísérletezésre készítette az együtttest. Kísérletezésükhöz anyagokra és eszközökre volt szükség. A közönyösség elleni tiltakozás kiváltá-

sára Radnóti Miklós, Pilinszky János és Peter Handke műveit választották. Olyan műveket, amelyek a fasizmust, a háborút, az embertelenséget idézik, emberségünk ellenük való tiltakozását, lázadását ébresztik mondanivalójukkal. Egyszerű, természetes kényszer ezeket az eszméket megértenünk, magunkévá tennünk — az anyagválasztás tehát helyes volt. Azt, hogy mégis felemás érzésekkel állunk fel a produkció után, mert lélsikerű kísérlet részesei voltunk — a helytelenül válogatott és alkalmazott eszközök vétkének érezzük.

Az est első részében Radnóti Miklós megrendítő antifaszista verseinek fel-elevenítése — a szokatlan, itt-ott a beszéd értelmét zavaróknak, feleslegesnek tűnő mozgáskompozíció ellenére — még fogva tartotta a hallgatóságot. Pilinszky János a légerek világát a soha meg ne ismétlődőhessék! figyelmeztetésével idéző KZ oratóriumának azonban már kevéssé tudtak részesévé tenni bennünket az előadás. A tartalmi lényegét elszakadva túlzásba vitték az interpretálást — s ezzel annak ellenére, hogy a közönség között folyt a játék, sokszor mégis nagyon messzire távolodtak tőlünk.

Az est második részében pedig egyáltalán nem tudtak közelünkbe férkőzni, Peter Handke egyfelvonásos szószínháza pusztába kiáltott szó maradt: azért, mert elszakadtak a szó-tól. A szerző által eszköztelen előadásra szánt mű éppen a szavakkal, — a látszólag értelmetlen közhelyek-kinos ismételtetésekkel előbb csak idegesítő, majd a legközönyösebb embert is gondolkodásra, később saját maga és környezete erőszakot, pusztulást némán szemlélő közömbössége elleni lázadásra készítő szavakkal — hathat. Úgy azonban, ahogy ebben a produkcióban a hagyományos színház és a napjainkban divatos, formabontó diákszínház köz-helynek számít — nálunk talán még eredetlenek vélt, ám máris túlhajtott — eszközeivel próbálták hatásossá tenni, semmiképpen sem érte el a célt.

A kísérlet ezúttal — véleményünk szerint — nem sikerült. Eppen ezért ne álljunk meg többet ennél a stációnál, válassza továbbra is azt a „szabályos” utat az Egyetemi Színpad, amelynek állomása a sikerek.

SZABÓ MAGDOLNA

Színjátszás angolul

„The Lover” — hirdették a plakátok H. Pinter egyfelvonásos darabjának angol nyelvű előadását.

Az ötlet Bódis Klára gyakorlatnok, valamint első- és másodéves hallgatók egy csoportjának találékonyságát dicséri. Az angol tanszéki est sikeres műsora után merült fel bennük egy színmű angol nyelvű tolmácsolásának gondolata. Egy amerikai professzor a „Ulysses”-ről, és egy cambridge-i professzornál az Erzsébet kori és modern drámáról tartott már ugyan hasznos előadást az Auditorium Maximumban, de a színpadi előadás egészen új kezdeményezés. Jól választottak, amikor egy Magyarországon még kevésbé ismert szerző abszurd drámájával foglalkoztak.

„A szeretőben” egy középkori házaspár, Sarah és Richard unaloműzés-ként azt játsszák, hogy délutánként megcsalják egymást, pedig Sarah szeretőjeként, tulajdonképpen Richard jelenik meg más-más öltözkében. Eleitük egyéb mozzanatairól keveset tudunk meg. Titok marad, honnan szá-

mazik Richard pénze, valóban hivatalban dolgozik-e... Az izgalmat fokozza, hogy Richard véget akar vetni Sarah és Max viszonyának, majd férj-feleségként folytatják az előbbi játékot. Az előadás tetszést aratott. A feleség szerepét László Zsófia elsőéves hallgató, a férj-szeretőt Benedek Mihály másodéves hallgató, a tejest Mart-sa Sándor másodéves hallgató alakította. És akiket a színpadon nem láthatunk: Csontos Mária elsőéves hallgató volt a sűgő, a világlátást Horváth Judit oldotta meg Kancsár Ferenc segítségével. A darabot Bódis Klára rendezte.

A megvalósításig sok nehézséget kellett a közreműködőknek legyőznie. A próbák rengeteg fáradságot, időt követeltek, a darab bemutatásához hely, díszlet és anyagi segítség kellett. Kétszáz forintot kaptak a KISZ-től, a többi költséget saját zsebükből fedezték. Vajon kitől várhatnak további támogatást? Szeretnék ugyanis folytatni ezt a kezdeményezést.

Még egy megjegyzés a „The Lover” bemutatójáról. Az érdeklődők között sajnos kevés angol-szakos hallgatót láttunk, pedig talán számukra nyújtana legmélyebb élményt az idegen nyelvű irodalom élő beszédben való tolmácsolása.

PARTOS MÁRIA

Hangverseny a szív-kórházban

Április végén a JATE ének-kara és kamarazenekara Szécsi József vezetésével a Veszprémi Vegyipari Egyetem ének-karának vendége volt.

Látogatásukkal az április elején nálunk járt kórus vendégszereplését viszonozták. Megérkezésük napján a két kórus közös hangversenyt adott, amelyet baráti hangulatú klubest követett.

Másnap délelőtt a vendéglátók megmutatták Veszprém nevezetességeit, délután pedig sétahajóval átmentek Balatonfüredre. Este a szív-kórház hangversenytermében műsort adtak a veszprémi egyetem madrigalkórusával és néptánc csoportjával együtt. Az igényesen összeállított műsor nagy sikert aratott. A veszprémi népdalaikkal vívták ki a közönség tetszését, a mi ének-karunk műsorán Bach, Beethoven, Sztrávinzskij, Kodály, Fasang művei szerepeltek.

A két egyetem közötti kapcsolatot a jövőben is szeretnénk fenntartani és továbbfejleszteni.

Corelli az Auditoriumban

Akik nem ismerték eddig az Orvostudományi Egyetem Művészeti Együttesének korábbi tevékenységét, azok számára különösen meglepő és örömteli volt a SZOTE hallgatóinak műsoros estje az Auditorium Maximumban május 7-én este. Nem mintha tökéletesen kiérlelt produkciók tanúi lettünk volna, jelentős előadóművészi teljesítményeké vagy együtteseké, de az est per-gó ritmusa és a szereplők önfeladott játéka, a belőlük áradó, a legjobb értelemben vett amatőr művészetigény olyan pluszt jelentett, ami hiányzik a szegedi előadóestek többségéből, s amely méltán készítette vastapsra a Maximumot majd teljesen megtöltő érdeklődőket.

Az előadást nagyjából szimmetrikus részekre osztotta a néptánc-csoport bemutatója. (Nyitány, Férfi botoló, Batai üveges.) Sajnos a számok koreográfiája egy árnyalattal halványabbnak tűnt, mint a tavaly Egerben bemutatott (és díjat nyert) táncoké.

A Kerek Ferenc vezényelte tizenegy tagú kamarazenekar két bemutatott darabjából a szerencsésebb Corelli: G-moll concerto grosso-ja volt. Tetszett a hegedű- és gordonkaszólisták, Fodor Julianna, Papp Zsuzsa és Vági Katalin játéka.

Zenei vonatkozásban itt kell említeni Szűcs István (IV.) orvostanhallgató kulturált előadásmódját, aki a Rágalom-áriát énekelte Rossini: A sevillei bor-bély c. operájából.

Feltűnő volt viszont a Művészeti Együttes zene-centrikussága, amely éppen azért is sajnálatos, mert a műsorban elhangzó két vers (La Fontaine és Szabó Lőrinc) előadójá, Orosz Mária erőteljes, előadói érzékről tett tanúbizonyságot, s aligha képzelhető el, hogy e képességével egyedül állna az orvos-egetem hallgatói között.

A SZOTE Művészeti Együttesének bemutatóestjén jelenlévő oktatók közül néhányan, köztük dr. Tóth Károly rektor és a glasgowi vendég professzor az előadás után találkoztak a művész-csoport tagjaival az Orvostudományi Egyetem KISZ klubjában.

BOJTOS ATTILA

Búcsúzás „box-kesztyűvel”

Április 23-án, pénteken tartotta a Semmelweis Kollégium negyedéves gyógyszerész hallgatói számára a hagyományos búcsúestet.

Az est első felében kiváló „humoralistánk” Sándor György szórakoztatta a zsűfoglalás megtelt ebédlő közönségét. Át meg átcikáztak a termen váratlan szóvillámai, ha a tantusz leesett, dörgő taps. Kontaktusa teljes volt a közönséggel. Két óras műsorideje alatt — mint később maga is mondta —, régenvárt igazán hálás közönség reagált politikai kabaré jellegű műsorának késleltetett robbanásra időzített poenjaira.

Lírai vallomása — a boxkesztyűbe szorított rózsaszál már ismert —, de mindig újra és frissen értelmezhető záróképe volt műsorának.

CSERI LÁSZLÓ

Helyes kiejtési verseny

A tudományegyetem Magyar Nyelvészeti Tanszéke május 8-án tartotta meg az idei „Helyes kiejtési versenyt”. Dr. Nyíri Antal professzor elnökségével négytagú zsűri bírálta el a produkciókat (tapjai: dr. Végh József adjunktus, dr. Kollányi Teréz tanársegéd és Csepregi Márta másodéves hallgató). Mivel hibátlan előadás nem volt, az első díjat nem adták ki. A II. díjat ketten osztották (Dunai Tamás és Radnóti Klára), a harmadik díjat pedig hárman kapták (Bárdos József, Daczi Margit és Drescher J. Attila).

Szovjet íróvendég

A Tiszatáj vendégeként Szegeden tartózkodó G. N. Pagyerin novoszibirszki író találkozott a Szegedi Tanárképző Főiskola orosz szakos hallgatóival. Dr. Fenyvesi István tanszékvezető docens mutatta be a szovjet íróvendéget, aki részletesen beszélt a hallgatóknak Szibéria új arculatáról, a mai szibériai irodalomról.

Szóljatok szép szavak...?

Talán még Asperján (Salamon) György is meghallja, Hovatovább közelebbi igazság lesz már, hogy vetélke-

A találkozó helye: Sopron

Új kezdeményezés indult az elmúlt tanévben a JATE Bölcsészettudományi Karának I. számú magyar irodalomtörténeti tanszékén. A hallgatók mind szélesebb körű tudományos képzése érdekében lehetőséget kerestek arra, hogy mind több érdeklődő hallgató vehessen részt országos irodalmi konferenciákon. Így került sor egy éve a sárospataki manierista konferenciára szervezett kirándulásra, ebben az évben pedig Sopronba látogathattak el az érdeklődők.

Május 6. és 8. között rendezte a Magyar Tudományos Akadémia Irodalomtudományi Intézetének Reneszánszkutató Csoportja a Lackner Kristóf születésének 400. évfordulójáról megemlékező nemzetközi ülésszakot. Amint azt Varjas Béla a Magyar Tudományos Akadémia Irodalomtudományi Intézetének tudományos főmunkatársa elnöki megnyitójában hangsúlyozta, az ülésszak fő célkitűzése a régi magyar irodalom és a közép-európai humanizmus komplex kutatásának elősegítése volt. Ezt az elgondolást szolgálta az a tiszteletreméltó vállalkozás is, hogy az ülésszak meghívott lengyel és jugoszláv előadói is magyar nyelven készítették el és olvasták fel előadásukat. A két napig tartó konferencián tizenkét előadás hangzott el a közép-európai humanizmus kérdéseiről, különös hangsúlyt helyezve Sopron város nagy szülőföldjének Lackner Kristófnak munkásságára.

A műemlékekben gazdag város megtekintésére sajnos nagyon kevés idő jutott, de így is sikerült egy rövid városnéző séta keretében a leglényegesebb soproni nevezetességeket megismerni. Az ülésszak résztvevői megtekinthették az évfordulóra rendezett Lackner Kristóf emlékműállítását, ami szemléletesen egészítette ki az előadás-elhangzottakat.

dő nemzet vagyunk, Ami még lovas majd labdarúgó nemzet mivoltunk után se kutya. A TV-ben jelenleg egyszerre három vetélkedő is izgatja a kedves nézőt, és a táncdal banzáj még csak ezután következik. A Rádió sem akarván lemaradni a nemes versenyben, ugyancsak rendezeti a maga vetélkedőit — s mint legutóbb a Bartók műveltségi verseny mutatta, nem is eredménytelenül. Vasárnap délelőttönként a Petőfi adón most éppen a Szóljatok szép szavak című vetélkedőt hallgathatja, aki nem rest bekapcsolni készülékét. A magyar nyelv ápolása és az amatőr együttesek felfedezése volt a vetélkedő meghirdetett célja — s erre csak azt lehet mondani, hogy nemes cél, jó kezdeményezés, támogatásra érdemes. A JATE Egyetemi Színpada is támogatta a célt, és benevezett a vetélkedésre. A megyei döntő áprilisban volt Makón, s a versenykiírás szerint az volt hivatott eldönteni, hogy melyik együttes fogja képviselni Csongrád megyét a területi elődöntőn. A résztvevő tíz együttes legjobb tudása szerint be is mutatta műsorát, s izgatottan várta az eredményhirdetést, amikor egy kis meglepetés érte őket. A zsűri salamoni ítélete ugyanis úgy szólt, hogy ők bizony nem is tudják eldönteni, ki volt a legjobb, csak azt, hogy ki volt a négy legjobb. (Mint utóbb kiderült, nem is akarták.) Ezek között igazságosan szét is osztották a 16 ezer forintnyi díjat. S annak kiválasztását, hogy ki volt a legjobb, a Magyar Rádióra bízták, s nem is csalódtak benne. Akár hiszik, akár nem, eldöntötték. Ha nem is az egész Rádió, de a műsor szerkesztői, Zala Zsuzsa és Asperján György minden bizonnyal. De nem úgy ám, ahogy azt az egyszerű hallgató gondolná — vagyis hogy meghallgatták az együtteseket. Nem. Rádiós műsorról lévén szó, ezt mellőzték. Ellenben bekérték a négy együttes műsorának forgatókönyvét, s az írott anyag alapján határoztak. S itt már, azt hiszem nem is az az érdekes, hogy hogyan, hanem az, hogy egyáltalán határoztak. Hiszen ezek után joggal hiheti a kiesett három együttes, hogy róluk határoztak ugyan, de nélkülük. Vagyis szóljanak csak a szép szavak, — de hallgassák is meg őket.

AMBRUS GYÖRGY

Az ülésszak első estjén ünnepi hangversenyre került sor a Liszt Ferenc Művelődési Központban. A győri Zeneművészeti Szakközépiskola növendékei és a Soproni kórus Andreas Rauch Musicalisches Stambüchlein (1627) c. munkájából mutattak be részleteket. A Soproni Múzeum Szőlőműveléséről válogatott dalok ösbemutatója felejthetetlen élményt jelentett minden hallgató számára, és őszintén kívánta mindenki, hogy a kedves összeállítással mielőbb megismerkedhessék minden zenét szerető és értő ember.

A második nap előadásokon kívüli eseménye volt a Lackner Kristóf szobor leleplezése.

Az ülésszak természetesen kirándulással fejeződött be. Három autóbussz telt meg a résztvevőkkel, akik Nyugat-Magyarország festői vidékeit is meg akarták tekinteni. Az útirány: Sopronbálfalva—Hidvég—Nagyecnek—Sopronhórpács—Fertőd—Lébény valóban sok látnivalót tartogatott.

Hogy a kirándulás tanulmányi vagy akár tudományos szempontból mit jelentett a hallgatóknak, az majd csak későbbi munkájuk során mérhető le, de egyet máris megállapíthatunk: feltétlenül helyes az a törekvés, hogy a három egyetem hallgatói megismerkedhessenek egymás munkájával, az egyetemi élettel. Különösen a két vidéki egyetem hallgatóinak óhaja, hogy az ilyen és hasonló kirándulásokon kötött barátság ne legyen alkalmi jellegű, hanem komoly összekötő láncszem a két egyetem fiatalága között. A debreceniek javaslata volt az egyetemi újságok cseréje is, és valóban érdekes kérdés, vajon hányan ismerik Szegeden a debreceni egyetemi újságot? Nem tanulhatnánk belőle?

NÉMETH S. KATALIN